

Arrest

nr. 256 690 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter, M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 september 2019 wordt hij geacht afstand te hebben gedaan van dit verzoek.

1.2. Verzoeker dient op 7 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 8

september 2020 met nummer 240 585 wordt verzoeker niet erkend als vluchteling en wordt ook de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 23 september 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze bijlage 13septies, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten;

[...]

nationaliteit ; Afghanistan

Alias : [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, andere misdrijven (bedreigingen met gevaarlijke stoffen), feiten waan/oor hij op 11.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene d.d. 24.04.2020 blijkt dat de betrokkene een medewerkster van het asielcentrum vastpakte en "sexy bitch" noemde. Volgens betrokkene was hij op dat moment dronken. Deze verklaring komt deels overeen met de verklaringen van het slachtoffer die stelde dat zij meermaals omhelst werd en de heupen werd genomen niettegenstaande zij te kennen gaf dit niet te willen. Op 23.04.2020 zou de betrokkene eveneens gehoest, en gespuwd hebben in de richting van een medewerkster van het asielcentrum. Betrokkene erkent dat hij opgejaagd was maar dat hij enkel op verre afstand hoestte en niet met opzet in de richting van de medewerkster spuwde.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 26.02.2019 in België (zie bewijs van aanmelding - 1ste verzoek).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

De betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. De betrokkene verklaarde zowel in Duitsland, Luxemburg, Nederland en Zwitserland asiel te hebben aangevraagd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, andere misdrijven (bedreigingen met gevaarlijke stoffen), feiten waarvoor hij op 11.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene d.d. 24.04.2020 blijkt dat de betrokkene en medewerkster van het asielcentrum vastpakte en "sexy bitch" noemde. Volgens betrokkene was hij op dat moment dronken. Deze verklaring komt deels overeen met de verklaringen van het slachtoffer die stelde dat zij meermaals omhelst werd en de heupen werd genomen niettegenstaande zij te kennen gaf dit niet te willen. Op 23.04.2020 zou de betrokkene eveneens gehoest, en gespuwd hebben in de richting van een medewerkster van het asielcentrum. Betrokkene erkent dat hij opgejaagd was maar dat hij enkel op verre afstand hoestte en niet met opzet in de richting van de medewerkster spuwde.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 23.09.2020. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 05.03.2019 een eerste maal asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd opgeroepen om zich aan te bieden voor verhoor op 09.07.2019 maar kwam niet opdagen waardoor de afstand van de asielaanvraag werd vastgesteld. Vervolgens heeft hij op 07.10.2019 voor de tweede maal een asielaanvraag ingediend. Op 26.02.2020 weigerde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25.03.2020 werd er beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De raad besliste bij arrest van 08.09.2020 dat zowel de erkenning als vluchteling als de subsidiaire bescherming werd geweigerd.

Uit het verslag van de migratieambtenaar d.d. 14.05.2020 kunnen wij het relaas halen van zijn asiel verleden. Zo zou betrokkene in Duitsland asiel hebben aangevraagd, waar hij verbleef in een opvangcentrum in Stuttgart. Vervolgens vroeg hij asiel aan in Luxemburg, waar hij 1,5 maand verbleef. Daarna deed hij een asielaanvraag in Nederland en verbleef er ongeveer drie maanden in het opvangcentra Ter Appel en Groningen om vervolgens via Duitsland naar Zwitserland te trekken om ook daar asiel aan te vragen. Vervolgens trok hij naar Frankrijk waar hij in Parijs op straat leefde om alzo in België te eindigen.

Terugleiding naar de grens (...)

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING: (...).

1.4. Eveneens op 23 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar. Deze beslissing, die de tweede bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.09.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 26.02.2019 in België (zie bewijs van aanmelding – 1ste verzoek).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

De betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene verklaarde zowel in Duitsland, Luxemburg, Nederland en Zwitserland asiel te hebben aangevraagd.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 23.09.2020. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij op 05.03.2019 een eerste maal asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd opgeroepen om zich aan te bieden voor verhoor op 09.07.2019 maar kwam niet opdagen waardoor de afstand van de asielaanvraag werd vastgesteld. Vervolgens heeft hij op 07.10.2019 voor de tweede maal een asielaanvraag ingediend. Op 26.02.2020 weigerde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25.03.2020 werd er beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De raad besliste bij arrest van 08.09.2020 dat zowel de erkenning als vluchteling als de subsidiaire bescherming werd geweigerd.

Uit het verslag van de migratieambtenaar d.d. 14.05.2020 kunnen wij het relaas halen van zijn asiel verleden. Zo zou betrokkene in Duitsland asiel hebben aangevraagd, waar hij verbleef in een opvangcentrum in Stuttgart. Vervolgens vroeg hij asiel aan in Luxemburg, waar hij 1,5 maand verbleef. Daarna deed hij een asielaanvraag in Nederland en verbleef er ongeveer drie maanden in het opvangcentra Ter Appel en Groningen om vervolgens via Duitsland naar Zwitserland te trekken om ook daar asiel aan te vragen.

Vervolgens trok hij naar Frankrijk waar hij in Parijs op straat leefde om alzo in België te eindigen.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, andere misdrijven (bedreigingen met gevaarlijke stoffen), feiten waarvoor hij op 11.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Aanrading van de eerbaarheid betekent een bedreiging de integriteit van het slachtoffer (persoonlijke levensfeer) en voor de maatschappij.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat de duidelijke minachting voor de menselijke persoon evenals het geweld dat betrokkene heeft tentoongespreid, het actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk van de openbare orde aantonen;

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

1.5. Verzoeker dient op 19 oktober 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 5 november 2020 neemt de commissaris-generaal de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Tegen deze beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad. Op 12 november 2020 trekt de commissaris-generaal de beslissing in. Bij arrest van 16 november 2020 wordt het beroep verworpen.

1.6. De commissaris-generaal neemt, inzake het derde verzoek om internationale bescherming, op 28 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 12 februari 2021 met nummer 249 000 wordt verzoeker niet als vluchteling erkend en wordt ook de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting deelt de raadsvrouw van verzoeker mee dat hij werd gerepatrieerd naar zijn herkomstland. De beslissing tot terugleiding die is opgenomen in de bijlage 13septies werd aldus uitgevoerd. Voor zover het beroep is gericht tegen deze beslissing, is het onontvankelijk.

2.2. Ook de bevelscomponent van de bijlage 13septies werd uitgevoerd, maar aangezien het bestreden inreisverbod hiervan het accessorium vormt, wat inhoudt dat de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten ook leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod, weerhoudt de Raad het belang bij het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Voor zover het beroep tegen is gericht deze beslissing, is het eveneens onontvankelijk. Alleszins wordt verzoeker niet langer vastgehouden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in de bijlage 13septies en tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies)

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, opgenomen in de bijlage 13septies

3.1. Verzoeker voert in, wat kan worden beschouwd als een eerste middel, een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt, na een weergave van eerste bestreden beslissing en de draagwijdte van de formele motiveringsplicht, volgende toelichting bij het middel:

"[...] Art. 5 EVRM stelt dat niemand van zijn vrijheid mag worden beroofd, behalve in de in het artikel bepaalde gevallen en dit steeds overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten er melding maakt dat verzoeker van zijn vrijheid wordt beroofd met het oog op een terugleiding naar de grens met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker in Afghanistan het risico loopt van zijn vrijheid te worden beroofd zonder dat daar een wettelijk voorgeschreven procedure voor is.

De kans bestaat immers dat indien de Afghaanse autoriteiten op de hoogte worden gebracht van de feiten waarvoor verzoeker verdacht wordt, dat zij dan zullen overgaan tot vrijheidsberoving zonder wettelijk voorgeschreven procedure en dit met het oog op de hierboven vernoemde vergelding.

Uit de rechtsleer blijkt immers dat illegale detentie regelmatig voorkomt in Marokko:

'Monitoring found that most, if not all, detentions in Afghanistan could be classified as 'Category C because many essential procedural protections against arbitrary detentions are either not present in the law or, if provided for in the law, not functioning effectively.

...

Monitoring showed, moreover, that regular assessments of reasonableness or necessity or consideration of non-custodial alternatives by the Court or prosecutor are infrequent. Rather than examining the circumstances of the case, authorities appeared instead to detain individuals merely because they were suspected or accused of such a crime that permitted pre-trial detention or were convicted of a crime eliciting a sentence of imprisonment. These findings indicate that more explicit guidance is needed in the law. "

(UNAMA, "Arbitrary Detention in Afghanistan. A call for action.", 2009, 9-11, <https://www.refworld.org/pdf1d/49d07f272.pdf>)

The law prohibits arbitrary arrest and detention, but both remained serious problems. Authorities detained many citizens without respecting essentialprocedural protections. According to NGOs, law enforcement officers continued to detain citizens arbitrarily without clear legal authority or due process. Local law enforcement officials reportedly detained persons illegally on charges not provided under local criminal law. In some cases authorities improperly imprisoned women because they deemed it unsafe for the women to return home or because women 's shelters were not available to provide protection in the provinces or districts at issue (see section 6, Women). The law provides a defendant the right to object to his or her pretrial detention and receive a court hearing on the matter, but authorities generally did not observe this requirement.

(United States Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Report on Human Rights Practices for 2018, 5-6, <https://af.usembassv.gov/wp-content/uploads/sites/268/HRR-Afghanistan-English.pdf>)

Het is dan ook duidelijk dat indien verzoeker zou teruggestuurd worden naar Afghanistan, hij het slachtoffer zou worden van arbitraire detentie, wat ingaat tegen art. 5 EVRM.

Hiermee is in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

[...]

Art. 3 EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten er melding maakt dat verzoeker van zijn vrijheid wordt beroofd met het oog op een terugleiding naar de grens met zijn land van herkomst.

Dat gelet op het vorige middel, de illegale detentie regelmatig voorkomt in Afghanistan, wat ertoe zou leiden dat verzoeker opgesloten wordt in de Afghaanse cel.

Dat verzoeker dan ook in Afghanistan het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat de situatie in de Afghanistanse gevangenissen onmenselijk is blijkt uit volgende artikels:

"Prison conditions were harsh due to overcrowding, unsanitary conditions, and limited access to medical services.

...

Access to food, potable water, sanitation, heating, ventilation, lighting, and medical care in prisons varied throughout the country and was generally inadequate. The GDPDC's nationwide program to feed prisoners faced a severely limited budget, and many prisoners relied on family members to provide food supplements and other necessary items. In 2017 the local NGO Integrity Watch Afghanistan reported that Wardak Prison had no reliable source of clean drinking water and that prisoners in Pul-e Charkhi, Baghlan, and Wardak had limited access to food, with prisoners families also providing food to make up the gap. "

(United States Department of State - Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Report on Human Rights Practices for 2019, 4-6, <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2020/03/AFGHANISTAN-2019-HUMAN-RIGHTS-REPORT.pdf>)

"TORTURE

In its April 2019 report, the UN Assistance Mission to Afghanistan (UNA MA) documented a reduction in torture for conflict-related detainees. However, it found continuing high rates, particularly in the worst detention facilities, including Kandahar, or in facilities under the control of government special forces. The report found that 32 percent of conflict-related detainees had been subject to torture or ill-treatment in 2017-2018, down from 39 percent the previous two years.

UN AM A also documented summary executions, torture, and ill-treatment, including forced labor, in a Taliban prison, based on accounts from former detainees freed from Taliban detention in Uruzgan province. "

(Human Rights Watch, Afghanistan. Events of 2019, <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/afghanistan>)

"Around a third of all conflict-related detainees in Afghanistan say they have suffered from torture or ill-treatment, the U.N. said Wednesday.

U.N. officials interviewed a total of 618 detainees held in 77 government facilities across the country between January 2017 and December 2018. The alleged torture included beatings, suffocation and electric shocks. The U.N. said nearly a third of those interviewed provided "credible and reliable " accounts of abuse and mistreatment, without providing an exact number of detainees.

The U.S.-backed Afghan government is holding thousands of detainees, many of them captured as part of the ongoing war with the Taliban. The insurgents have made major gains in recent years and now effectively control half the country. Widespread corruption and distrust of the government has undermined efforts to combat the Taliban. "

(AP, UN finds torture, ill-treatment in Afghan prison, 2019, <https://apnews.com/article/61f9a5a0ff447f5a9223a166580c415>)

Het is dan ook duidelijk dat indien verzoeker zou teruggestuurd worden naar Afghanistan, zoals reeds aangehaald hij het slachtoffer zou worden van arbitraire detentie, wat ingaat tegen art. 5 EVRM.

Daarenboven kan er geen twijfel over zijn dat de situatie in de Afghaanse gevangenissen de mensenrechten schendt daar deze gekenmerkt wordt door foltering en mensenwaardige omstandigheden.

Hiermee is in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

[...]

Er is in huidig dossier duidelijk sprake van een overschrijding van de redelijke termijn.

Sinds 23 september 2020 wordt verzoeker reeds vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op zijn terugkeer, hetgeen verlengd is bij de bestreden beslissing van 20 oktober 2020.

Verzoeker wordt dan ook reeds meer dan een maand vastgehouden, zonder dat er enig zicht is of kan zijn op enige terugkeer naar Afghanistan.

Het is immers zo dat de politieke situatie in Afghanistan reeds lange tijd sterk instabiel is.

Daarbij komt ook nog dat vandaag de dag de COVID-19 pandemie in Afghanistan sterk woedt.

Gelet op al deze elementen worden alle reizen naar Afghanistan dan ook afgeraden:

“ Veiligheidssituatie

Er kunnen in het hele land vuurgevechten plaatsvinden tussen het regeringsleger en rebellengroepen, die soms dagenlang duren. Er vinden ook geregeld terroristische aanslagen plaats, zelfs in de best beveiligde delen van de hoofdstad. Doelwitten kunnen de veiligheidsdiensten zijn, maar ook allerlei openbare plaatsen, scholen, gebedsplaatsen en zelfs ziekenhuizen. Bij deze aanslagen vallen soms tientallen tot meer dan honderd dodelijke slachtoffers en een veelvoud gewonden.

Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. Reizen naar Afghanistan zijn heel risicovol. ”
(FOD Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, Afghanistan,
[*“The most striking thing about the top Covid-19 treatment facility in Afghanistan is the lack of basic measures preventing the spread of Covid-19.*](https://dwlomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan#:~:text=Alle%20reizen%20naar%20Afghanistan%20worden,naar%20Afghanistan%20zijn%20heel%20risicovol.&text=Indien%20u%20naar%20een%20sebie,stuurt%20een%20e%20mail),, geraadpleegd op 26 oktober 2020).</p></div><div data-bbox=)

At the Afghan Japan Communicable Disease Hospital in Kabul last week, security guards at the gate were maskless. So too a taxi driver delivering an elderly woman with a dry cough who was too weak to leave the car herself. Even the hospital 's newly appointed director, Dr Ahmad Zahir Sultani, wore his mask slung beneath his chin, and of the dozen or so nurses and hospital staff who came seeking signatures while we spoke in his office, only one wore a mask.

Last week, Afghanistan 's health minister, Ahmad Jaw ad Os man i, stated that nearly a third of Afghanistan 's population - or roughly 10 million people - have been infected with the coronavirus. The figure was based on a survey, supported, he said, by the World Health Organisation and Johns Hopkins University, which indicated that in Kabul, more than half of its 5 million residents are believed to have been infected. ”

(TheInterpreter, Afghanistan 's Unseen Covidcrisis, 2020, <https://www.lowyinstitute.org/the-interpreter/afghanistan-s-unseen-covid-crisis>)

Het behoeft dan ook geen betoog dat heden ten dage enige verplaatsing naar Afghanistan niet mogelijk is, temeer daar het merendeel van het vliegverkeer ook niet meer plaatsvindt.

Daarnaast is het overduidelijk dat deze maatregelen en de bijhorende problemen nog geruime tijd zullen aanslepen.

Het is dan ook onmogelijk dat verzoeker binnen een redelijke termijn het land kan verlaten en zou hierdoor maandenlang dienen opgesloten te blijven.

Hiermee is in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Er wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van

de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Tevens wordt, aan de hand van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken is en waarom er een gevaar is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit zijn redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Ook wordt gemotiveerd omtrent de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende zijn. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de eerste bestreden beslissing. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan is niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad kan enkel opmerken dat verzoeker niet betwist dat hij zich in één van deze gevallen – die elk op zichzelf reeds schragend zijn – bevindt. Deze motieven blijven derhalve overeind. Ook wat betreft de motieven op grond waarvan, overeenkomstig artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, werd geoordeeld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, worden door verzoeker onbesproken gelaten. Ook deze motieven blijven derhalve overeind. Evenmin gaat verzoeker in op de motieven met betrekking tot de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Kernbetoog van verzoekers betoog is dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Hij verwijst naar het risico op een arbitraire detentie in een Afghaanse gevangenis, waar de levensomstandigheden onmenselijk zijn. Hij verwijst hierbij naar internationale rapporten.

3.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar algemene rapporten, die betrekking hebben op een algemene praktijk van illegale detentie in Afghanistan – de Raad neemt aan dat de verwijzing in het verzoekschrift naar Marokko een materiële vergissing betreft – en de erbarmelijke omstandigheden in de Afghaanse gevangnissen. Tevens wordt melding gemaakt van foltering van *“conflict-related detainees”*. Dergelijke algemene rapporten kunnen niet volstaan om een inbreuk op de artikelen 3 en 5 van het EVRM vast te stellen in hoofde van verzoeker. Verzoeker verduidelijkt niet waarom het *“duidelijk is dat indien [hij] zou teruggestuurd worden naar Afghanistan, hij het slachtoffer zou worden van arbitraire detentie”*. Verzoeker kan geen enkele indicatie verschaffen van de reden waarom hij dit dient te vrezen. In zoverre verzoeker verwijst naar *“de feiten waarvoor [hij] verdacht wordt”*, toont hij niet aan waarom deze omstandigheid ertoe zou leiden dat Afghanistan zou overgaan tot een vrijheidsberoving zonder wettelijk voorgeschreven procedure, met het oog op een –

door verzoeker niet nader verduidelijkt – vergelding. Het louteren poneren dat hij op arbitraire wijze zal worden vastgehouden, zonder enig begin van bewijs van een concrete vrees hiertoe, volstaat niet.

3.7. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker reeds meermaals – zowel in België als in andere Europese landen – een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het laatste alhier ingediende verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een arrest van de Raad van 12 februari 2021 met nummer 249 000 waarbij verzoeker niet als vluchteling werd erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Waar verzoeker in het derde onderdeel van zijn middel verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en onder verwijzing naar een reisadvies, dat bovendien uitsluitend is gericht tot niet-onderdanen, stelt dat reizen naar Afghanistan wordt afgeraden, werd deze veiligheidssituatie reeds beoordeeld in voormeld arrest. Verzoeker brengt geen concrete nieuwe elementen aan, die een ander inzicht bieden. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker zijn grief inzake artikel 3 van het EVRM ook niet actualiseert, nu hij intussen werd gerepatriëerd naar Afghanistan.

3.8. Waar verzoeker nog verwijst naar de Covid-19-pandemie, wijst de Raad erop dat alle landen hier wereldwijd mee te kampen hebben en dat overal de gezondheidszorg onder druk staat. Verzoeker toont, met zijn citaat uit een nieuwsbericht waarin gewag wordt gemaakt van het gebrek aan preventieve maatregelen, het gebrek aan maskerdracht en de hoge besmettingscijfers, niet aan dat de gezondheidszorg in Afghanistan op heden zodanig onder druk staat dat een terugkeer een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt. Evenmin wordt aangetoond dat verzoeker bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een coronabesmetting doormaakte of dat hij zou lijden aan een onderliggende aandoening waardoor hij een risicopatiënt is. Volledigheidshalve wijst de Raad er alleszins op dat verzoeker, ondanks de wereldwijd geldende coronamaatregelen, intussen werd gerepatriëerd naar zijn herkomstland. De door verzoeker vooropgestelde onverwijderbaarheid blijkt dan ook niet te corresponderen met de werkelijkheid.

3.9. In de mate dat verzoekers betoog betrekking heeft op zijn vasthouding in België, met het oog op verwijdering, verwijst de Raad naar het gesteld in punt 2.3. Dit geldt tevens voor verzoekers betoog dat er een overschrijding van de redelijke termijn is, omdat hij wordt vastgehouden doch omwille van de Covid-19-pandemie het land niet binnen een redelijke termijn zal kunnen verlaten.

Het eerste middel, gericht tegen het in de bijlage 13septies vervatte bevel om het grondgebied te verlaten, is ongegrond.

Wat betreft het inreisverbod

3.10. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een tweede middel, opnieuw een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt, na een weergave van de tweede bestreden beslissing en de draadwijdte van de formele motiveringsplicht, volgende concrete toelichting bij het middel:

“Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.

Verweerder stelt dat een inreisverbod van 8 jaar gerechtvaardigd is omwille van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit wordt ten stelligste betwist door verzoeker en blijkt ook niet uit de feiten an sich.

Het gaat hierbij om een zaak waarbij verzoeker in een dronken bui een vrouwelijke medewerkster van het centrum heeft benaderd en bij de heupen vastgenomen.

Hoewel verzoeker erkent dat zulks gedrag niet door de beugel kan, gaat het niettemin nog steeds om een eerder beperkt feit, hetgeen duidelijk geen inreisverbod van 8 jaar opeens zou rechtvaardigen.

Een inreisverbod van 8 jaar is immers een zeer hoog inreisverbod. daar waar de wet duidelijk in eerste instantie praat over een meer beperkt inreisverbod van 3 jaar, waarbij het huidige inreisverbod meer dan dubbel zo zwaar is!

Dit terwijl art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 duidelijk bepaalt in welke gevallen een inreisverbod dient te worden opgelegd en hoe de duur bepaald dient te worden, waarbij dient opgemerkt te worden dat art. 74/11 duidelijk trapsgewijs is opgesteld:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar. indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. ”

Eerst en vooral valt hieruit duidelijk op te maken dat een inreisverbod van 3 jaar de voorkeur geniet.

Daarnaast stelt het artikel in kwestie dat er sprake kan zijn van een inreisverbod van meer dan 5 jaar, zoals in huidig geval door verwerende partij is opgelegd, indien de persoon in kwestie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verwerende partij wenst het hierbij te doen uitschijnen dat verzoeker een ernstig gevaar zou zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetgeen echter niet het geval is.

Zoals eerder aangehaald gaat het hier om een eerder beperkt feit dat ook door cliënt spontaan is toegegeven en waarbij diens verklaring overeenkomt met die van het slachtoffer.

Hier kan dan ook niet zomaar worden afgeleid dat verzoeker opeens een zodanig gevaar zou uitmaken voor de openbare orde dat dit een inreisverbod van niet minder dan 8 jaar zou rechtvaardigen.

Uit de opstelling van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 blijkt duidelijk dat enkel ingeval van de zwaarste misdadigers, die een ernstige en actuele bedreiging zijn voor de Belgische nationale veiligheid of openbare orde, een inreisverbod van meer dan vijfjaar dient opgelegd te worden wat in casu toch duidelijk niet het geval is.

Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak, allesbehalve proportioneel te noemen zoals verweerder poogt aan te halen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.11. Wat betreft de draagwijdte van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad naar punt 3.2. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoeker een inreisverbod voor een duurtijd van acht jaar wordt opgelegd, omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor “de openbare orde of de nationale veiligheid”. Verweerder motiveert concreet waarom hij van oordeel is dat verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verder wordt gemotiveerd dat er zich in het administratief dossier geen gegevens bevinden die zouden kunnen wijzen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet zouden in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van

de motieven van de beslissing en ze inhoudelijk bekritiseert, zodat kan worden geconcludeerd dat werd voldaan aan de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.12. Wat betreft de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, kan worden verwezen naar punt 3.3.

3.13. De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Het eerste en vierde lid van deze bepaling luiden als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.14. Aangezien artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting betreft van Unierechtelijke bepalingen, past het om voor de invulling van het begrip ‘openbare orde’ te kijken naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ). Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov). Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.). De uitlegging van het begrip ‘openbare orde’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.15. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verder moeten ‘ernstige redenen van openbare orde’ worden onderscheiden van gewone ‘redenen van openbare orde’ en ‘dwingende redenen van openbare orde’. ‘Ernstige redenen’ vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone ‘redenen’ terwijl ‘dwingende redenen’ vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip ‘ernstige redenen’ breder is dan het begrip ‘dwingende redenen’ (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ). In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie: *“49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”*

3.16. De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011,

nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Hoewel het tijdsverloop sinds het plegen van de strafrechtelijke feiten een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of er sprake is van een bedreiging als bedoeld in artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 60-62), kan de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.).

3.17. In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij hij heeft verwezen naar het gegeven dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan *“aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, andere misdrijven (bedreigingen met gevaarlijke stoffen), feiten waarvoor hij op 11.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden”*. Verweerder benadrukt dat aanranding van de eerbaarheid betekent dat verzoeker de integriteit en de persoonlijke levenssfeer van zijn slachtoffer heeft bedreigd, evenals de maatschappij. Verweerder wijst erop dat verzoeker een duidelijke minachting voor de menselijke persoon en geweld heeft tentoongesteld, elementen die een actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde aantonen. Tevens maakt verweerder melding van het gebruik door verzoeker van maar liefst tien aliases.

3.18. De in de tweede bestreden beslissing weergegeven feiten vinden grondslag in het administratief dossier, waarin zich een aanhoudingsbevel van 24 april 2020 bevindt. Zoals hierboven kan worden gelezen, werd in de eerste bestreden beslissing dienaangaande het volgende gesteld: *“Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene d.d. 24.04.2020 blijkt dat de betrokkene een medewerkster van het asielcentrum vastpakte en “sexy bitch” noemde. Volgens betrokkene was hij op dat moment dronken. Deze verklaring komt deels overeen met de verklaringen van het slachtoffer die stelde dat zij meermaals omhelst werd en de heupen werd genomen niettegenstaande zij te kennen gaf dit niet te willen. Op 23.04.2020 zou de betrokkene eveneens gehoest, en gespuwd hebben in de richting van een medewerkster van het asielcentrum. Betrokkene erkent dat hij opgejaagd was maar dat hij enkel op verre afstand hoestte en niet met opzet in de richting van de medewerkster spuwde.”*

3.19. Verzoeker betwist niet dat hij voor de in de bestreden beslissingen vermelde strafrechtelijke feiten werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twintig maanden. Wel betoogt hij dat een inreisverbod van acht jaar disproportioneel is, waarbij hij aangeeft dat het gaat om een eerder beperkt feit, met name het in een dronken bui benaderen van een vrouwelijke medewerkster van het asielcentrum en haar bij de heupen vastnemen. Hij stelt dat verweerder ten onrechte doet uitschijnen dat hij een ernstig gevaar zou uitmaken voor door de openbare orde. Verzoeker stelt hierbij dat een inreisverbod van drie jaar steeds de voorkeur geniet, waarbij het thans bestreden inreisverbod meer dan dubbel zo zwaar is.

3.20. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, indien de betrokkene een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. De begrenzing van drie jaar vindt enkel toepassing in de gevallen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die thans niet aan de orde zijn. Verzoeker kan zich niet op deze begrenzing beroepen om aan te tonen dat het hem opgelegde inreisverbod van acht jaar disproportioneel zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker poneert, blijkt niet duidelijk dat een inreisverbod van drie jaar – in het geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde – de voorkeur geniet.

3.21. Wat betreft de strafrechtelijke gedragingen, op grond waarvan verweerder oordeelde dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde uitmaakt, beperkt verzoeker zich tot het betoog dat het gaat om een eerder beperkt feit dat hij heeft toegegeven en waarbij zijn verklaringen overeenstemmen met deze van het slachtoffer. Verzoekers betoog is in wezen beperkt tot het bagatelliseren van de gepleegde feiten en het poneren dat de tweede bestreden beslissing disproportioneel is. De Raad benadrukt in deze evenwel dat verzoeker werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van twintig maanden, wat de beperktheid van de strafrechtelijke gedragingen tegensprekt. De Raad merkt nog op dat uit het aanhoudingsbevel – dat zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen – blijkt dat er *“gevaar voor recidive [is] gezien het gedrag van de in verdenkingsgestelde binnen het asielcentrum duidelijk problematisch is en aanleiding geeft tot spanningen binnen dit centrum en haar medewerkers”*. Hierin kan ook worden gelezen, *“De gegevens eigen aan de zaak en aan de persoonlijkheid van de*

inverdenkinggestelde, maken omstandigheden uit die dermate de openbare veiligheid raken, dat hierdoor de voorlopige hechtenis volstrekt noodzakelijk is.” In het verzoekschrift ontbreekt een voldoende concrete kritiek op de overwegingen in de tweede bestreden beslissing. Zo leest de Raad nergens concreet waarom artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – zoals geïnterpreteerd in de relevante Europese rechtspraak – zich ertegen zou verzetten dat verweerder een inreisverbod van acht jaar oplegt omdat verzoeker wegens zijn duidelijke minachting voor de integriteit van zijn slachtoffer en zijn gewelddadige ingesteldheid een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Verzoeker blijft steken in verontwaardiging en zijn eigen oordeel dat er sprake is van een disproportionaliteit. Dit volstaat echter niet om de tweede bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Het komt niet aan de Raad toe om deze leemten in het verzoekschrift ten behoeve van verzoeker op te vullen.

3.22. Waar verzoeker betoogt dat artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat enkel een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd aan *“de zwaarste misdadigers”*, wijst de Raad erop dat laatstgenoemde wetbepaling enkel voorziet dat er sprake dient te zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde. Het komt aldus aan verweerder toe om te motiveren waarom hij van oordeel is dat bepaalde gedragingen een dergelijke bedreiging opleveren, waarbij de Raad enkel kan opmerken dat verzoeker in casu in gebreke is gebleven om voldoende concreet en duidelijk aan te geven waarom de motivering van de tweede bestreden beslissing hiertoe niet zou volstaan.

3.23. De Raad merkt verder op dat verzoeker de andere motieven in de bestreden beslissing, waarbij werd geoordeeld dat er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die kunnen wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM, onbesproken laat. Deze motieven worden derhalve niet aan het wankelen gebracht.

3.24. Gelet op wat voorafgaat, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld door te oordelen dat *“gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, [...] een inreisverbod van 8 jaar proportioneel [is].”*

3.25. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, ontbreekt in het betoog ter ondersteuning van het tweede middel elke uiteenzetting van de wijze waarop deze verdragsbepalingen zouden zijn geschonden.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 13septies, alsook het inreisverbod en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de overige beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA